

til at søge Alderdomsunderstøttelse. Man sætter en Bom for den private Godgørenhed og for Legaters Stiftelse. Dernæst kommer jeg til det, som jeg anser for endnu værre, og med Hensyn til hvilket vi desværre have en rig Erfaring, nemlig, at denne Alderdomsunderstøttelseslov, som man kalder den, har i store Lag af Befolkningen bidraget til at undergrave Selvopholdelsesdriften. Mange sige: Pyt med at samle sammen, vi lade det rolig slaa til; naar vi blive 60 Aar, have vi Ret til Alderdomsunderstøttelse. Der er ingen Grund for os til at samle Kapital ved vort Arbejde. Kunne vi klare os til det 60de Aar, saa ere vi over det værste; saa have vi ingen Nød. Det er det sørgelige Resultat af denne Lov, at den undergraver Selvopholdelsesdriften, og dette sidste har i sørgelig Grad til Følge og er en ganske særlig Grund til, at Udgiften til Alderdomsunderstøttelsen vokser stærkt Aar for Aar og vil ganske sikkert vokse yderligere herefter. Nu mener jeg, at det vilde være en ganske urimelig Ting, om man sagde, at man i Stedet for det, som burde være Statens Sag, og som er Statens Sag, naar man diskuterer om Alderdomsforsørgelse i andre Lande, satte noget, som ikke er Alderdomsunderstøttelse, og førte det over paa Kommunerne. Nej, lad os blive ved, hvad der en Gang er vedtaget eller har Forudsætninger ved Vedtagelsen, nemlig at Stat og Kommunerne dele halvt om Skade og halvt om Ulykken ved denne Lov, og saa finde os i Forholdene, som de ere indtil videre. Men i øvrigt vil jeg, naar der baade fra Ministerbordet og fra ærede Medlemmer er talt om en Revision af denne Alderdomsunderstøttelseslov, ret indtrængende opfordre den højtærede Regering til at lade os faa en Revision af Loven i det hele taget og ikke særlig med Hensyn til disse 2 Mill. Kr., thi dette mener jeg er overflødig. Vi kunne nok bevilge paa Finansloven, hvad der er nødvendigt med Hensyn til at opfylde Lovens Bestemmelser, og lad os derfor faa en Revision af Loven i det hele taget, thi det trænge vi i høj Grad til. Jeg tror nu, at jeg har omtalt det væsentlige af, hvad der kunde være særlig Opfordring for mig til at tale om, og jeg skal derfor indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg anbefaler Finanslovsforslaget til uforandret Vedtagelse.

Holch: Jeg kan ganske henholde mig til de Udtalelser, der kom fra det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensen) med Hensyn til, at man ikke paa Finansloven

skal bevilge 200,000 Kr. til Forøgelse af Alderdomsunderstøttelsen. I øvrigt skal jeg tillade mig at gøre et Par ganske korte Bemærkninger med Hensyn til dette Spørgsmaal. Den Oversigt, som den højtærede Indenrigsminister gav, var jo i visse Henseender meget tilfredsstillende, men svarer i Virkeligheden til de Forudsætninger, man gik ud fra, da Alderdomsunderstøttelsesloven blev vedtagen, idet man med Sikkerhed forudsatte, at Fattigvæsenets Byrder vilde svinde og svinde i rimeligt Forhold, eftersom Alderdomsunderstøttelsesloven virkede. Det har altsaa paa en ret glædelig Maade bekræftet sig og navnlig paa en fuldstændig tilfredsstillende Maade bekræftet sig for Landets Vedkommende, men selvfølgelig mindre for Københavns og endnu mindre for Købstædernes Vedkommende, hvilket altsaa blandt andet er en Følge af, at de Principper, hvorpaa baade Alderdomsunderstøttelsesloven og Fattigloven ere byggede, ere af den Natur, at man maatte vente, som det ogsaa blev udtalt den Gang, at det vilde blive en Lov til særlig Byrde for København og Købstæderne.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt man ad anden Vej burde søge at skaffe Kommunerne de forøgede Midler, som man nu agter at nægte dem paa Finansloven, tror jeg ikke, man kan slutte noget bestemt af Lovens Forudsætninger. Lovens Forudsætninger ere jo ikke noget saa bestemt Begreb; man maa altsaa holde sig til, hvad der staar i Loven, og der staar dels af Udgifterne Halvdelen og dels de 2 Millioner Kr. Jeg mener dog, man bør søge at imødekomme Kommunerne noget i saa Henseende, og jeg gør det, fordi jeg gaar ud fra, at Kommunerne med Sikkerhed have forventet, at Staten efterhaanden vilde yde Tilskud, saaledes, at Kommunerne ikke kom til at udrede mere end Halvdelen, og denne Forventning har jo, trods det nævnte forholdsvis gunstige Resultat for Landkommunerne, en vis Berettigelse, navnlig naar henses til de andre ny Byrder, der ere lagte paa dem ved andre Love, og med Hensyn til den Stilling, de overhovedet befinde sig i. Derfor mener jeg, man absolut bør gaa til en Forøgelse af Tilskuddet, men paa den anden Side er det en Selvfølge, at det ikke er paatrængende, for det, om Kommunerne faa den fulde Halvdel af disse Udgifter af Staten i det kommende Aar, er virkelig ikke noget af væsentlig Betydning og ikke noget, som der kan gøres eller bør kunne gyres noget videre ud af. Da der nu fra